

T. Igor Csaba

Borbála és a
székely lovag
(Négy történet)

Megérkezés

Olyan felhős, borongós őszi idő volt. Vagy inkább lehetett, mert bent a vonatban elég meleg volt. Újfajta vonat volt, ha egyáltalán annak lehet nevezni. Mindössze két motorkocsiból állt, össze voltak kapcsolva. Egyébként jó nagy volt mind a kettő. Sokan elfértek volna benne. De ezúttal nem volt tele, inkább csak olyan félig.

Az első osztály – semmiben sem különbözött a másodosztálytól, csak éppen a feliratában – megéppenséggel üres lett volna, ha szemfüles ifjak be nem töltötték volna a tátongó ürességét. Na, ezek az ifjak aztán egyből szétspriccelnek majd, amikor a jegyszedő elkezdi ellenőrző körútját. Aztán, amikor elment, szépen visszaszállingóznak megint.

A nő aki az egyik ablak mellett foglalt helyet, szemre úgy ötven év körüli lehetett. Olvasóim bizonyára ismerik ezt a nőtípust, messziről élénknek és fiatalosnak hatnak, közelről elcsúfítja őket a túlzásba vitt smink és a túlságosan kihangsúlyozott vonások. Az előbbin segíteni lehetne, az utóbbin alig. Hát ilyesmi volt a mi hölgyünk is. Amellett még az is látszott rajta, hogy

a felsőbb néposztályba tartozik. Akinek talán nem is kellene vonaton utaznia lehet, hogy most is csak nosztalgiából teszi. És valóban, amikor éppen nem a kezében levő könyvet olvasta, akkor az ablakon nézett ki nagy érdeklődve, láthatólag érdekelte a vidék.

Az ám, a könyv. Elég furcsa könyv volt. Igazából csak összegyűjtött lapoknak a gyűjteménye, de szépen bekötve. A lapok egyébként hol kisebb, hol nagyobb betűkkel voltak írva, sőt némelyikük éppenséggel valami jellegzetes kézírással íródott. És mindez, valami általunk nem ismert rendszer szerint szép borítóba kötve. Látaszott rajta, hogy az, aki bekötötte igen szerette, vagy legalább is értékesnek tartotta a könyv tartalmát.

A nő tehát, akinek egyébként vállig érő haja volt (kicsit talán vastagabb szálú és talán mintha keményebb a kelleténél), és divatosan széles szája (ez is egy kissé túlhangsúlyozva, mint előbb is írtam), ez a hölgy mindeme testi jegyeket úgy viselte mint egészen természetes velejáróját az életének, magyarán – nem érdekelte. Ő tehát kedvtelve olvasgatta a könyvet, vagy talán inkább érdeklődéssel, kinyitogatva hol itt, hol ott.

A vonat itt befúrta az orrát a hegyek közé. Egy darabig úgy is tűnt, mintha egyenesen nekimenne annak a nagy darab hegynek, ami előtte ma-

gasodott, alagút, vagy mi van ott (?) de aztán a sinek engedelmesen jobbra kanyarodtak, s a vonat a hegy mellett futott tovább. A nőt úgy látszik, ez megint nem érdekelte annyira, mert ő is belefúrta az orrát (ez is egy kicsit, de éppen csak egy kicsit, nagyobb volt a kelleténél) a könyvébe, ezúttal még szemüveget is tett.

Amikor a jegyszedő megjelent, a mi hölgyünk a jegye mellé útlevelet is elővett. Talán nem tudta, hogy az nem szükséges, talán imponálni akart vele. No, ha azt akarta, sikerült is, mert a jegyszedő majd hogy hanyatt nem esett a nagy tisztelettől az amerikai útlevél láttán.

A nő úgy látszik, megszokhatta ezt a fajta tiszteletet, de azért halványan mégis elmosolyodott. És akkor egyszerre szép lett. És akkor azonnal látható lett, hogy jóval fiatalabb annál, amennyinek azelőtt kinézett. Pedig igazán csak halvány mosoly volt az.

Aztán a jegyszedő elmentével újra a könyvébe temetkezett.

És, ha már a könyv olyan sok alkalommal volt említve, talán nem lesz éppen érdektelen, ha mi is vetünk rá egy pillantást. Nem többet, mert később alig fog minket érdekelni. Most viszont valóban érdekel, mert az események láncolatát ez a könyv indítja el. Vagy inkább már el is indította.

Tehát, kinézésre elég normális nagyságú könyv volt, valami szokványos A5-ös formátum, és mint már mondtam is, különböző, egymással össze nem illő lapokkal. Piros vászonkötése volt, de nagy műgonddal megcsinálva, s az első lapon a „Kislányomnak!” felirat díszelgett, jelezve, hogy nem közönséges használatra készült. Az említett „kislány” eszerint éppen a könyvet olvasó hölgy kellett legyen, legalább is abból az érdeklődésből ítélve, amely érdeklődéssel a könyvet lapozgatta. Érdeklődéssel, és talán egy jókora szomorúsággal is.

A könyv vége felé volt egy olyan lap is, amelyre a mi olvasónk mindegyre visszalapozott, s ebből következően a könyv magától is ott nyílt ki. Valami olyasmi volt ott írva, hogy:

„...elég régen gondolkozom én már ezen a dologon. Igazából azon, hogy most már mi hova is tartozunk valójában? Mintha két – vagy akár több – ember lelke is volna bennem, s azok nem mindig találnák meg egymással a közös hangot. Valami lehet a mi családunk eredete körül, mert lám, te sem vagy éppen olyan egy darabból faragva, amilyen szeretnél lenni, s amilyen nekem is megnyugvást tudna adni. Lényegében valami ilyesmi gondolat miatt mentem én bele annak idején abba a bizonyos energianyero projektbe